

ORCZYK (2) *sb m*

o jasne.

pl A orczyki (1). ◇ I orczyk(a)mi (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Drażek zawieszony poziomo u wozu, pługa itp., służący do zakładania postronków; lignum aut iugum, aut vectis curulis, cui funes tractorii utrinque alligantur Cn (2) : lakom (nyevkrath) nyewschyal [...] vyembrzka schobory yego any kopy scherow Garncza masła dwu slyv zorczykamy ZapWar 1543 nr 2581.

orczyk od czego (1): Dayćiełsz mu tę maźnicę vwiązańą łyki/ A ktemu prąwie pewné od wozá orczyki. PudłFr 78.

Synonim: bark.

BK